

— Кой е този корабъ?

— Той е на едного дѣто го имамъ долу съ вързаны рѣцѣ и крака! отговори важно нѣкакъ старецътъ Н. Воитиди.

— На кого?

— На нѣкого си който минувалъ тука въ Цариградъ съ лъжовното име Теодоръ Трипани.

— И кой си ты, дѣдо?

— Азъ съмъ Никола Воитиди!

— Никола Воитиди ли? Родъ ли си нѣщо съ Евстатія Воитиди?

— Баща му съмъ.

— Ты ли?

— Азъ....

— О, Боже мой!

И като видѣ и позна Янкѣ на задницѣтъ на кораба, Гырджикътъ извика:

— Я виждь ты тамо. Туй господжа Янка. Тя сама. Ама каква работа е тая. Тука има нѣщо.

— Неизвѣстны и скривни сѣ тайнытъ Божии! рече старецътъ Воитиди.

Гырджикътъ ся прѣкръсти и повика.

— На сънь да бѣхъ го видѣлъ, не бѣхъ го повѣрувалъ.

— Живъ ли е еще сынъ ми?

— Утрѣ мыслихъ че искать да го обѣсятъ. Заради него тичамъ азъ и всичкытъ момчета. А дѣ го имашъ тогози лъже-Трипанка?

— Имамъ го долу въ единъ малкъ стаиъ вързанъ наедно съ Маламъ.

— Ами тази мома отъ дѣ ся взе?

— Знамъ ли азъ? Водяхъ ѣѣ да ѣѣ удавятъ тѣзи двѣтъ незнабожцы псета.